

Antoni Defez

Incert moviment

bromera poesia

I eixams difusos,
bandades esparses,
creen per nosaltres les distàncies,
les callades extensions,
l'espai desert de la mirada.

RESPIRACIÓ DIFÍCIL

Conèixer objectes externs és una contradicció.
L'home no pot eixir de si mateix.

G. CH. LICHTENBERG

La respiració difícil, àrdua,
les mans de tete montoliu, els pulmons de coleman,
la música tardoral de brahms, la de bartók
dissolent-se entre els sorolls del carrer,
confontent-se amb aquest domini
d'objectes erms, eines d'oficina
–la grapadora, la maquineta de fer forats,
un almanac–, desfent-se
en la llum blanca de l'escriptori.
A dalt, els estratus, els cumulonimbus,
el cirrus del tabac...

Així, encara viu el reflex del matí
–els seus mots, els rostres, l'anhel.
Percebre en el record, veure-hi.

I a sota, entre papers i llibres, la meua gata
endormiscada sobre els aforismes de lichtenberg
amb el seu nom de llacuna dessecada –salina–,

també amb la respiració difícil, àrdua.

La meua gata o l'abolició del temps.

El vent inundant la casa apagada.

SILENCI I CALIMA

Un embossament d'aire càlid
ocupa les capes altes de l'atmosfera.
No dorm. No és possible. Només respire.

I camine la nit densa, humit i insomne,
aquesta nit reiterada
d'aquesta repetida ciutat,
xafogós com el món en aquestes hores,
immers en una fera negror,
incrèdul, distint, fictici,
sense l'obvietat despreocupada dels joves,
sense ja cap altre interès que el vent.

I entenc per què és trista la bellesa.
Perquè ens abat i reclou
en aquest animal breu
i enervat que som, fulminats
en una estúpida i importuna nostàlgia.

FRAGMENTARIS

No perceps en els meus cants
que sóc doble, que sóc u?

J. W. GOETHE

Ahir, quan era fosc,
després que parlàrem tant, després
de tant lluitar amb els mots,
andarec, errabund,
vaig arribar –era la meua sort–
a un desconegut passeig de ginkgos biloba,
prehistòrics, joves,
semblants al de goethe...

Què podria dir-vos de la meua sorpresa,
del meu estupor, del delit?

Fou davallant el carrer dels arbres negres
–la vorera dels xops, dels pissards,
l'ombra dels garrofers bords
o de l'amor.

Si hi anàreu, com jo,
podríeu sentir també que sou u i dobles,
indefugiblement fragmentaris.

DESCANS INSOMNE

En aquest somni, en aquest sepulcre
no hi ha veïns que lluiten,
ni ràpids amants procurant no fer soroll,
tampoc cap ascensor insistent insistint,
únicament gavians, crits de gavians
trencant aquest silenci, aquest dens no-res.
És com si no dormiren mai aquestes aus.

I em pregunte qui habitarà aquest edifici
qui farà seua aquesta buidor,
aquest descans insomne.

En arribar no he vist ningú.
Només unes passes a dalt
i aquests ocells ambigus bordant
amb veus mudes i profundes,
seques com un estrèpit.

COLP SEC

Es trenca de sobte l'immens buit de la nit
—és el colp sec de persianes metàl·liques—,
i tremolen a fora els geranis, atònits.

Ocult, indefinit, com un animal nocturn,
observe els grocs carrers,
la recent pal·lidesa del món...

I lentament
m'encalça una agra olor a mobles,
la retracció esverada de la carn
adormida, el gris brut
de les primeres besllums,
l'ofec bronquític dels motors.

Als ulls, com un tel,
resta encara el traç informe
del capvespre, les arbredes nues
i fredes dels viatges.

EFECTES ESPECIALS

Res no hi ha de sagrat.
Ni el paisatge, ni la llum dels matins,
ni el vent; tampoc la vida
o aquest silenci que en silenci creix.
Només són impactes, verbs.

I si ara trecasses per planures de nit,
per boscos irrespirables o cims espadats,
i t'arribés la gralla d'aus sinistres,
pensa que són únicament efectes
—efectes especials—
que ja bé coneixies d'infant
quan et contaven històries cap al tard
i la teua por es desfeia amb la claror
que del passadís venia.